

Kendimle

— esra-bengi · 24 Mayıs 2025

Hayatımın fiziken dinginleşen son günlerinde ne kadar da çok dönüyorum iç dünyama... Yapayalnız, irdelerken buluyorum kendimi ve yıllarımı... Ne acımasız bir hakimim ben, kendi kendimin celladı...Mucize gibi bir hayattı elime ve ellerimize sunulan... Bakış açılarımızla parlattığımız ya da kararttığımız... Öylesine naif bir çocuktum ki ben...Hem duygusal hem de bedenen...Belki ailemin ve çevremdekilerin hayatına gözyadını, şans olarak girdim, belki bir dua ve özlem ile... Belki de tesadüfen... Cezaları oldum, zoraki imtihanları... Ya da öylesine sokuluverdim boş bulduğum bir yerlere... Ayarım olmadı pek...Bazen özveride bulunacak kadar elim açıktı, her anlamda... Bazen çevremde kimsecikleri barındıramayacak kadar soğuk, mesafeli, ketum... Aslında beni bu halden hale sokan, karşımdakilerin beklentisiydi sanırım... Şimdilerde çok kullanılan, elektrikleriydi yani...Çünkü ben ve de her birimiz su gibi bulunduğumuz kabın şeklini alıyorduk...Üzerimize giydirilenleri canlandırıyor gibi... Bugün geldiğim noktada, hayatıma dahil olan her şeye ve herkese, vefa borcu içinde dualar ediyor olarak bulabiliyorum kendimi olumlu bakınca... Herkes ve her şey dua edilecek kadar kutsal ve anlamlı... Olumsuz yanından baktığımda ise hayatıma dahil olan herkesi ve her şeyi haksız, edepsiz, her cezayı sonuna kadar hak eden, kul hakkı hamalı ilan ediyorum...Suçluyor yine suçluyorum... yazık ki en başta da kendimi... Ahirette kişinin kendinden ve rabbinden razı olması durumsalının cennet boyutu olduğunu hatırlayarak da "eyvah!.." diyorum, "hayatı okuyamadım mı acaba?"

Kadere rıza, olayı akışına bırakmak... Her karşıma çıkanın belki ceza, belki mükafat... Fakat teslimiyetle ancak göğüslenebileceği gerçeğini okuyamadım mı diyorum...